

1. חמיד

2. פ

3. ע

4. ע

5. א

6. המוקד להגנת הפרט

ע"י ב"כ עוה"ד אלעד כהנא ואח'

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200

טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

נ ג ד

1. המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית

2. מתאם פעולות הממשלה בשטחים

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

טל': 02-6466687; פקס: 02-6467011

המשיבים

תגובה מקדמית מטעם המשיבים

1. בהתאם להחלטת כב' השופט פוגלמן מיום 10.1.11, להארכות המועד שניתנו, ולבקשה להארכת מועד שהוגשה, מתכבדים המשיבים להגיש תגובה מקדמית מטעמם לעתירה.
 2. עניינה של העתירה בבקשת העותרים 1-5 (להלן: "העותרים"), תושבי רצועת עזה, שלטענתם הינם חברי צוות צילום סרטים דוקומנטריים, כי יותר מעברם מרצועת עזה לאזור יהודה ושומרון (להלן: "איו"ש" או "האזור"), דרך שטח ישראל, לצורך צילום והפקה של סרט דוקומנטרי.
 3. המדינה תטען, כי דין העתירה להידחות, בהעדר כל עילה להתערבות בהחלטת המשיבים שלא להתיר את מעברם של העותרים מרצועת עזה לאיו"ש, דרך שטח ישראל, לצורך צילום והפקה של סרט דוקומנטרי.
- לעותרים אין כל זכות קנויה, בהתאם לדין הישראלי ובהתאם לכללי המשפט הבינלאומי, לעבור מרצועת עזה, שטח שאינו נמצא עוד בשליטה צבאית ישראלית, לאיו"ש, שטח הסגור בצו מטעם המפקד הצבאי, על אחת כמה וכמה כשהמעבר המבוקש כולל את כניסתם לשטח ישראל, בשעה שלעותרים, ככל נתין זר, אין כל זכות להיכנס לישראל.
- כפי שנקבע לא אחת בפסיקות בית המשפט הנכבד, שיקול הדעת הנתון למשיבים בעניינים מסוג זה הינו רחב, ואין מקום להתערבות בית המשפט הנכבד בו. הדברים נכונים מקל ותומר בעת שהמדובר בבקשה למעבר דרך שטח ישראל.

4. זאת ועוד, בעת הנוכחית, בין היתר לנוכח המצב המדיני והמצב הבטחוני, ובכלל זה פעולותיהם הבלתי פוסקות של ארגוני הטרור ברצועת עזה, הפועלים, בין היתר, להקמת שלוחות חדשות של תשתיות הטרור מעזה בתוך איז"ש, ולחיזוק התשתיות הקיימות כיום באיז"ש, המעבר בין האזורים מוגבל אך רק למקרים הומניטאריים חריגים, בדגש על מקרים רפואיים דחופים.

בנסיבות אלו, בקשת העותרים להיכנס לישראל לשם מעבר לאיז"ש, לצורך צילום והפקה של סרט דוקומנטרי, אינה באה בגדר המקרים ההומניטאריים החריגים בהם מתאפשר מעברם של תושבי רצועת עזה לאיז"ש, דרך שטח ישראל.

להלן נפרט.

עיקרי העובדות הצריכות לעניין

5. העותרים הינם תושבי רצועת עזה. על פי הנטען בעתירה, העותרים הינם חברי צוות צילום סרטים דוקומנטריים, המצלמים סרט העוסק בתולדות התיאטרון הפלסטיני (להלן: "הסרט").

6. על פי הנטען בעתירה, ביום 18.7.10 פנו העותרים, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, בבקשה לעבור מרצועת עזה לאיז"ש, דרך שטח ישראל, לצורך צילום חלקים מהסרט באיז"ש (ראו נספח ע/2 לעתירה). על פי הנמסר מטעם המשיבים, פנייתם של העותרים התקבלה בצד הישראלי של מפקדת התיאום והקישור ברצועת עזה ביום 20.7.10.

7. ביום 5.8.10 פנו העותרים אל המוקד ההומניטארי במפקדת התיאום והקישור ברצועת עזה (להלן: "המוקד ההומניטארי"), בבקשה להתיר את מעברם מרצועת עזה לאיז"ש, דרך שטח ישראל, לצורך צילומי הסרט (ראו נספח ע/3 לעתירה). פניות דומות מטעם העותרים נעשו ביום 5.9.10 וביום 14.11.10 (ראו נספחים ע/4-5 לעתירה). לפניות אלו לא ניתן כל מענה ענייני.

עמדת המשיבים

מעבר מרצועת עזה לאיז"ש

8. המדינה נתען, כפי שיפורט להלן, כי דין העתירה להידחות, בהעדר עילה להתערבות בית המשפט הנכבד בהחלטת המשיבים שלא להתיר את מעברם של העותרים לאיז"ש, דרך שטח ישראל, לצורך צילומי הסרט.

9. עם כניסת צה"ל לאיו"ש ולאזור חבל עזה הוכרזו שטחים אלו כשטחים סגורים, אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם טעונות היתר מאת מפקד כוחות צה"ל באזור, וזאת על פי צו בדבר סגירת האזור (אזור חבל עזה) (מס' 144), התשכ"ח – 1968, והצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34), תשכ"ז–1967. בכל הנוגע לאיו"ש, מצב זה נותר בעינו, כאשר בהתאם לתזיקות הביטחון השוררת, אזור זה הינו שטח סגור אשר הכניסה אליו והיציאה ממנו אסורות, אלא בהיתר פרטני של מפקד כוחות צה"ל באזור או מי שהוסמך על ידו (ראו סעיף 318 לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009, אשר החליף את סעיף 90 לצו בדבר הוראות בטחון בנוסחו הקודם)).

10. בכל הנוגע לרצועת עזה, הרי שכידוע, במהלך החודשים אוגוסט-ספטמבר 2005 יישמה מדינת ישראל את התוכנית להתנתקות מאזור חבל עזה. עם השלמת התכנית ולאחר יציאת אחרון חיילי צה"ל את הרצועה, ביום 12.9.05, נכנס לתוקפו מנשר של מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה המודיע על סיומו של הממשל הצבאי בעזה.

11. זאת ועוד, לתושבי רצועת עזה, כמו לכל נתין זר אחר, אין כל זכות שבדין להיכנס לישראל לכל צורך שהוא. נקודת המוצא, עליה חזר בית המשפט לא אחת, הינה כי למדינה סמכות רחבה ושיקול דעת נרחב לקבוע מי ייכנס לתחומה, וכי אין לנתין זר כל זכות שבדין להיכנס לשטחה הריבוני של המדינה (ראו, למשל, בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כו(1) 113).

עקרון זה נובע חן מכללי המשפט הבינלאומי, בדגש על עיקרון הריבונות, והן מדיני הכניסה לישראל, המקנים לרשות המבצעת שיקול דעת נרחב ביותר באשר לכניסת זרים לתחומה. הדברים יפים מקל וחומר, עת המדובר בתושב שטח עוין או מדינת אויב המצויה במצב לוחמה עם ישראל. לעניין זה נעיר, כי במסגרת החקיקה הראשית המסדירה את הכניסה לישראל אף קיימת התייחסות מפורשת לעניינם של תושבי רצועת עזה, בחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: "חוק הוראת השעה").

יפים לעניין זה דברים שנאמרו בבג"ץ 5268/08 ראמי צקר אסמעיל ענבר נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על 2009(4), 10368 (2009) (להלן: "פרישת ענבר"), שעניינו בעתירות שהוגשו נגד המדיניות האוסרת על כניסתם לישראל של תושבי רצועת עזה, לצורך ביקור בני משפחתם מדרגה ראשונה הכלואים בישראל, כדלקמן:

"נקודת המוצא בהקשר זה הינה - וביתר-שאת נוכח החלטת ועדת השרים [החלטה ב/34 של ועדת השרים לענייני בטחון מיום 19.9.07, בה נקבע כי רצועת עזה הנשלטת בידי ארגון החמא"ס הינה "שטח עויין" - ר.א.] - כי אין לאף זר זכות קנייה להיכנס לישראל ולמדינה נתון מכות עקרון הריבונות שיקול דעת רחב לקבוע מי יכנס לתחומיה ומי יורחק ממנה אם אינו רצוי בה עוד."
[ההדגשה הוספה - ר.א.]

12. מן האמור לעיל עולה, כי לעותרים אין כל זכות שבדין, קל וחומר זכות מוקנית כלשהי, לקבלת היתר כניסה לישראל, אף לא לצורך מעבר לאיו"ש, היות שמלכתחילה אין לתושבי רצועת עזה כל זכות להיכנס לישראל, ולכל היותר המדובר באי הענקת פריבילגיה בלבד. לעניין זה ראו, לדוגמה, בג"ץ 11120/05 אסאמה מחמוד חמדאן נ' אלוף פיקוד הדרום תק-על 2007(3), 2071 (2007).

העימות המזוין בין ישראל לרצועת עזה

13. מאז חודש ספטמבר 2000 מתנהל נגד מדינת ישראל עימות מזוין מצד ארגוני הטרור הפלסטיניים. עימות זה לא פסק, ואף התגבר לאחר יציאת כוחות צה"ל מרצועת עזה, ביטול הממשל הצבאי ברצועה ותום שליטתה האפקטיבית של מדינת ישראל ברצועה, בשנת 2005.

גם לאחר יציאת כוחות צה"ל מרצועת עזה, ממשיכים ארגוני הטרור הפועלים ברצועה עזה לפעול נגד מדינת ישראל ותושביה, בין היתר, באמצעות ירי רקטות לעבר שטח ישראל, פיגועים, וניסיונות לפגוע באזרחים ובהיילים במעברים שבין הרצועה לישראל, לאורך גדר המערכת ובשטח המדינה. בתוך כך, עושים ארגוני הטרור מאמצים כבירים על מנת להעביר את תשתיות הטרור לאיו"ש ולחזק את אלו הקיימות באיו"ש. מדינת ישראל נלחמת בכך, בין היתר בדרך של צמצום התנועה בין איו"ש לבין רצועת עזה.

14. הצורך הבטחוני בצמצום התנועה בין איו"ש לבין רצועת עזה נובע אף מן האירועים הבטחוניים שהתרחשו בחודש יוני 2007, במסגרתם איבדה הרשות הפלסטינית את שליטתה ברצועת עזה וזו עברה לשליטה בלעדית של ארגון החמא"ס, אשר נטל את השלטון בה בכוח הזרוע.

ראו, לעניין זה, פסק דינה של כב' הנשיאה בייניש בבג"ץ 9132/07 אלבסיוני נ' ראש הממשלה, תק-על 2008(1) 1213 (2008), כדלקמן:

"בהקשר זה נציין, כי מאז חודש ספטמבר 2005, אין עוד לישראל שליטה אפקטיבית בנעשה בשטח רצועת עזה. הממשל הצבאי שהוחל בשטח זה בעבר בוטל בהחלטת הממשלה, וחיילים ישראליים אינם שוהים באזור זה באופן קבוע ואף אינם מנהלים את המתרחש בו. בנסיבות אלה, אין מוטלת על מדינת ישראל חובה כללית לדאוג לרווחת תושבי הרצועה ולשמור על הסדר הציבורי בתחומי רצועת עזה, לפי מכלול דיני הכיבוש של המשפט הבינלאומי. לישראל אין גם יכולת אפקטיבית במעמדה הנוכחי להשליט סדר ולנהל את החיים האזרחיים ברצועת עזה. בנסיבות שנוצרו, החובות העיקריות המוטלות על מדינת ישראל ביחס לתושבי רצועת עזה נובעות ממצב הלחימה השורר בינה לבין ארגון החמאס השולט ברצועת עזה; חובות אלה נובעות גם ממידת שליטתה של מדינת ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה; וכן מהמצב שנוצר בין מדינת ישראל לבין שטח רצועת עזה לאחר שנות השלטון הצבאי הישראלי באזור, אשר בעקבותיו נוצרה לעת הזו תלות כמעט מוחלטת של רצועת עזה באספקת החשמל מישראל."

15. בעקבות אירועים אלו, נתקבלה ביום 19.9.07 החלטה ב/34 של ועדת השרים לענייני בטחון לאומי (הקבינט), אשר הגדירה את רצועת עזה כ"שטח עויין", והטילה מגבלה על תנועת אנשים וסחורות מרצועת עזה ואליה. במאמר מוסגר נעיר, כי בעוד שבהחלטת ועדת השרים לענייני בטחון לאומי (הקבינט) מיום 20.6.10 הוסרו מרבית המגבלות הנוגעות לתנועת סחורות, הרי שהמגבלות הנוגעות לתנועת אנשים עומדות בעיני עד היום, ואלו נבחנו ואושרו על ידי בית המשפט הנכבד בעבר.

לעניין זה נבקש להפנות לדברים שנאמרו בפסק דינה של כבי' השופטת חיות בפרשת ענבר, שעסקה כאמור במדיניות האוסרת על כניסתם לישראל של תושבי רצועת עזה, לצורך ביקור בני משפחתם מדרגה ראשונה הכלואים בישראל, כדלקמן:

"המדיניות נשוא העתירות שבפנינו בה נוקטים המשיבים נסמכת, כאמור, על החלטת ועדת השרים בדבר הטלת מגבלות שונות על רצועת עזה ועל תנועת אנשים מן הרצועה ואליה. החלטה זו נבחנה בעבר על ידי בית משפט זה בכל הנוגע לצמצום אספקת החשמל והדלק לרצועה (בג"ץ 9132/07 אלבסיוני אחמד ג' ראש הממשלה, פסקה 2 (טרם פורסם, 30.1.2008) (להלן: עניין אלבסיוני)) והובהר כי השיקולים שנסקלו על ידי ועדת השרים בהחלטתה הנ"ל היו שיקולים מדיניים וביטחוניים. לגבי שיקולים ממין אלה נתון לממשלה כידוע מתחם רחב של שיקול דעת ובהם ככלל אין בית המשפט נוהג להתערב. הוא הדין באשר למדיניות הנגזרת מאותה החלטה והמיישמת אותה כרוחה הלכה למעשה. גישה זו יפה היא גם לענייננו..."

...
 בהתחשב בכל האמור לעיל, לא שוכנעתי כי בענייננו קמה עילה להתערב בהחלטת הנורמים המוסמכים אשר קבעה מדיניות כללית המונעת את כניסתם של תושבי הרצועה לישראל למטרת ביקורים בבתי הכלא. התרת כניסתם של תושבי הרצועה לישראל למטרה זו אינה נכללת במסגרת הצרכים ההומניטאריים הבסיסיים של תושבי הרצועה אותם מחויבת ישראל לאפשר גם היום. ביסוד המדיניות בה נקסו המשיבים עומדים טעמים מדיניים וביטחוניים מובהקים והיא תואמת ומיישמת הלכה למעשה את החלטת ועדת השרים שנתקבלה מטעמים אלה. בהקשר זה לא למותר להדגיש כי שליטת ישראל במעברי הגבול עם הרצועה אינה נותנת מענה לכלל הסיכונים הביטחוניים הכרוכים בהמשך סיום הביקורים. נוכח התנועה המוגברת הצפויה במעברים כתוצאה מקיום הביקורים ונוכח היותם של המעברים יעד חוזר ונשנה לפעולות הטרור... הנה כי כן, ככל שבזכויותיהם של תושבי הרצועה עסקינו לא נמצא לנו נימוק לפסילת המדיניות שנוקטים המשיבים... עם זאת ראוי לזכור כי על פי החלטת ועדת השרים יש ליישם את ההגבלות על הרצועה תוך התחשבות בהיבטים הומניטאריים ובהקשר זה ציינה המדינה כי במקרים חריגים מתירים הגורמים המוסמכים לתושבי הרצועה להיכנס לישראל למשל לצורך קבלת טיפול רפואי דחוף או מטעמים הומניטאריים חריגים אחרים."
 [ההדגשה הוספה – ר.א.]

16. כיום, שולט אפוא ארגון החמא"ס שליטה אפקטיבית הן ברצועת עזה והן במעברים שבין ישראל לרצועת עזה, בצדם הפלסטיני. הלכה למעשה, התרת מעברים של תושבי רצועת עזה בין האזורים באופן חופשי, מסכנת בצורה ברורה את מדינת ישראל ותושביה. הדבר נכון, בבחינת קל וחומר, עת מדובר בהתרת מעברים של תושבי רצועת עזה דרך שטח של מדינת ישראל.

ראו, לעניין זה, דברים שנאמרו בבג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון, תק-על 2007(2) 5055, כדלקמן:

"... לטענת המשיבים יש לזכור כי – כאמור מעלה – כל פתיחה של מעבר ארז כרוכה בסכנה לחיי החיילים והאזרחים הישראליים, ואירע לאחרונה מקרה – למשל – שבו נשים פלסטינאיות בהריון שאמורות היו לעבור על יסוד הומניטארי, היו בעצם מחבלות מתאבדות. על כן יש לצמצם את פתיחת השער רק להכרחי, כדי שלא ייווצר מצב שאדם חולה פלוני יפעל בצורת "תמות נפשי עם..."

17. חרף הגדרתה של רצועת עזה כ"שטח עויני", היתה במהותו למדינת אויב עמה מתקיים מצב מלחמה, ממשיכים תושבי רצועת עזה לפנות בבקשות שונות ומטעמים שונים, על מנת שתותר כניסתם לישראל לצרכים הומניטאריים ואחרים, וכן לצורך מעבר לאיו"ש.

18. ואולם, בין היתר לנוכח המצב הבטחוני, כפי שתואר לעיל, המדיניות הנוהגת כיום הינה צמצום למינימום ההכרחי של המעבר בין האזורים, באופן שכניסתם לישראל של פלסטינים תושבי רצועת עזה – אשר הוגדרה על ידי ועדת השרים לענייני בטחון (הקבינט) כ"שטח עויני" - מוגבלת אך ורק למקרים הומניטאריים חריגים בלבד, בדגש על מקרים רפואיים דחופים, ובכפוף לשיקול דעתם של המשיבים, שלא מוטלת עליהם כל חובה לעניין זה.

19. מדיניות מצמצמת זו נכונה ואושרה על ידי בית המשפט הנכבד בשורה של פסקי דין. ראו, למשל, דברי בית המשפט בבג"ץ 4906/10 שיף נ' שר הביטחון (לא פורסם, 7.10.07), כדלקמן:

"...העותרת מבקשת לצאת מרצועת עזה דרך ישראל לצורך לימודי תואר שני בתחום זכויות אדם ודמוקרטיה באוניברסיטת ביר זית... בקשת העותרת לצאת מרצועת עזה נענתה על ידי המשיב בסירוב בשל "אי-עמידה בקריטריונים", ומכאן העתירה..."

2. המשיב, בתגובה שהוגשה היום, מבהיר כי המדיניות הנוכחית לעניין מעברים של פלסטינים מרצועת עזה לאזור יהודה ושומרון הינה כי המעבר יתאפשר במקרים הומניטאריים חריגים בלבד – בדגש על מקרים רפואיים – וזאת לאור המצב המדיני והמצב הביטחוני. המדיניות נבחנת לגופה מעת לעת.

בחנו את עניינה של העותרת ולא השתכנענו כי במצב המדיני והביטחוני הנוכחי נסיבותיה האישיות מצדיקות חתערבות בהחלטה המשיב. בשורת החלטות מהעת האחרונה לא התערב בית המשפט במדיניות המשיב. ואין הצדקה לנהוג אחרת בעניינה של העותרת..."

[ההדגשה הוספה – ר.א.]

כן ראו בג"ץ 9657/07 גרבע נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, תק-על 2008(3), 2362 (2008), כדלקמן:

"העותרת 1, המתגוררת ברצועת עזה, מבקשת להיכנס לאזור יהודה ושומרון, תוך מעבר בתחום ישראל, על מנת לבקר שלושה מילדיה המתגוררים באזור יהודה ושומרון. מדובר בילדים בגילאים 17, 19 ו-23. הרשות המוסמכת החליטה כי בנסיבות זהיום אין להתיר מעבר כאמור אלא במקרים חריגים וכי עניינה של העותרת 1 אינו בא בגדרם. על רקע המציאות הבטחונית הקיימת. במיוחד ברצועת עזה. לא מצאנו שנפל פגם בהחלטה שלא להיעתר לבקשתה של העותרת 1. המסרה הנוכחי שונה באופו מהותי ממקרים אחרים בהם קיימות נסיבות רפואיות חריגות וכדומה. יש לזכור, כי לעותרת 1 אין זכות הנויה להיכנס לישראל למטרה כלשהי. כולל מעבר לאזור יהודה ושומרון." [ההדגשה הוספה – ר.א.]

ראו גם בג"ץ 5829/09 מנצור נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (לא פורסם, 30.7.09); בג"ץ 1583/10 אבו חמידה ואח' נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (לא פורסם, 25.3.10); בג"ץ 8731/09 ברלנטי ג'ריס בולוס עזאם נ' מפקד איזור הגדה המערבית, תק-על 2009(4), 3550 (2009); בג"ץ 11120/05 אסאמה חמדאן נ' אלוף פיקוד הדרום תק-על 2007(3), 2071 (2007).

20. עוד יצוין, כי במסגרת בחינה עתית של מדיניות הממשלה בכל הנוגע להתמודדות עם איום ארגוני הטרור הפועלים ברצועת עזה, נקבעו, בהחלטת ועדת השרים לענייני בטחון לאומי (הקבינט) מיום 20.6.10, שורה של הקלות בכל הנוגע להכנסת טובין וסחורות שונות לרצועת עזה, ובכלל זה הותרה הכנסתם של מוצרים שכניסתם קודם לכן נאסרה.

ואולם, לגבי מעבר של אוכלוסיה, לא נקבע בהחלטה מיום 20.6.10 דבר באשר להרחבת המדיניות הנוכחית, במסגרתה מוגבלת הכניסה למקרים הומניטאריים חריגים, בדגש על מקרים רפואיים דחופים, אלא נקבע כדלקמן:

"לייעל את מדיניות הכניסה והיציאה של אנשים מסיבות הומניטאריות ורפואיות, ושל עובדי ארגוני סיוע בינלאומיים המוכרים על ידי ממשלת ישראל. ככל שישתפרו התנאים, ישראל תשקול דרכים נוספות להקל על תנועת אנשים אל ומתוך עזה." [ההדגשה הוספה – ר.א.]

בהתאם לאמור בהודעה, פועלים הגורמים הרלוונטיים ליעול הטיפול בבקשות הומניטאריות ורפואיות בפן הפרוצדוראלי, ובכלל זה קיצור טווחי הזמנים הדרושים לטיפול בבקשות; הרחבת שעות הפעילות; קיצור זמני האבחון הביטחוני וכיוצא באלה. בה בעת יובהר, כי אין בהחלטה זו כדי להרחיב את הקריטריונים, וממילא אף אין בה כדי לחתיר את מעברם של תושבי רצועת עזה לאוי"ש, דרך שטח ישראל, לצורך צילום והפקה של סרט דוקומנטרי.

21. לעמדת המשיבים, נוכח סיומו של הממשל הצבאי ברצועת עזה ביום 12.9.05, לא מוטלת עליהם כל חובה על פי תחיקת הביטחון, הדין הישראלי ועל פי כללי המשפט הבינלאומי ליתן היתרי כניסה לתושבי רצועת עזה, המצויים באזור שאינו מצוי בשליטה צבאית ישראלית, לשטח איו"ש, שהינו שטח סגור המוחזק בתפיסה לוחמתית על ידי מדינת ישראל והאחריות לביטחון ולסדר בו נתונה בידי המפקד הצבאי.
22. נקודת המוצא, שהוכרה על ידי בית המשפט הנכבד בשורה ארוכה של פסקי דין, הינה כי לתושבי רצועת עזה, ככל נתין זר, אין כל זכות שבדין להיכנס לישראל לכל צורך שהוא, ואף לא לצורך מעבר לאיו"ש. למדינה נתון שיקול דעת נרחב ביותר לקבוע מי יבוא בשעריה, לא כל שכן בשעה שהמדובר בתושב רצועת עזה, אשר הוגדרה כ"שטח עויני", ועמה מצויה ישראל בעימות מוויין.
- בעת הנוכחית, לנוכח המצב המדיני-בטחוני, ופעולותיהם הבלתי פוסקות של ארגוני הטרור ברצועת עזה, הפועלים, בין היתר, להקמת שלוחות חדשות של תשתיות הטרור מעזה בתוך איו"ש, ולחיזוק התשתיות הקיימות כיום באיו"ש, המעבר בין האזורים מוגבל אך רק למקרים הומניטאריים חריגים, בדגש על מקרים רפואיים דחופים. מדיניות זו נבחנה לא אחת על ידי בית המשפט הנכבד, אשר לא ראה להתערב בה.
23. כאמור בראשית הדברים, העתירה בפנינו נסבה על בקשתם של העותרים לעבור מרצועת עזה לאיו"ש, דרך שטח ישראל, לצורך צילום והפקה של סרט דוקומנטרי. משכך, ברי כי עניינה של העתירה אינו בא בגדר המקרים החריגים בהם תתאפשר כניסת תושבי רצועת עזה לישראל, לצורך מעבר לאיו"ש.
24. אשר על כן, יטענו המשיבים כי אין כל עילה, משפטית או אחרת, להתערב בהחלטתם שלא להתיר את מעברם של העותרים לאיו"ש, דרך שטח ישראל, ולפיכך דין העתירה להידחות.
25. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה.

היום, כ"ג אדר ב תשע"א

29 מרץ 2011

דאובן אידלמן

עוזר לפרקליט המדינה